

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4059/2022
06.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Владиславе Милићевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца - противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Јефтић, адвокат у ..., против туженог - противтужиоца ЈП „Електропривреда Србије“ Београд, чији је пуномоћник Александар Будалић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог - противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4289/21 од 22.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 06. априла 2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог - противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4289/21 од 22.10.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог - противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4289/21 од 22.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4028/19 од 08.06.2021. године у ставу првом изреке одбијен је приговор тужиоца о постојању двоструке парнице. У ставу другом изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је ништава изјава тужиоца од 14.03.2014. године и да иста не производи правно дејство. У ставу трећем изреке усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 72.200,00 динара са законском затезном каматом почев од 11.04.2017. године до исплате. У ставу четвртом изреке одбијен је противтужбени захтев туженог којим је тражио да се обавезе тужилац да му исплати износ од 72.200,00 динара са законском затезном каматом почев од 26.12.2016. године до исплате. У ставу петом изреке обавезан је тужени - противтужилац да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 45.576,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате, док је одбијен захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова парничног поступка за период од дана пресуђења па до дана наступања услова за извршење.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4289/21 од 22.10.2021. године одбијена је жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда у ставу трећем, четвртом и петом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права, потребе да се размотре правна питања у интересу равноправности грађана и због потребе уједначавања судске праксе.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној. Правноснажном одлуком другостепеног суда у побијаном делу обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 72.200,00 динара на име неосновано неплаћеног дела отпремнине. Такође, одбијен је противтужбени захтев туженог којим је тражио да се обавезе тужилац да му исплати износ од 72.200,00 динара са припадајућом законском затезном каматом, а на име неотплаћеног зајма. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Одлуке нижестепених судова засноване су на материјалноправним одредбама којима је регулисана отпремнина као институт радног права, па имајући у виду дату оцену правне природе ове накнаде и одредбе Закона о раду којима је предвиђена могућност послодавца да своје потраживање наплаћује од зараде запосленог, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права, као ни разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. С тим у вези, нема потребе ни за разматрањем који рок застарелости се примењује на конкретно потраживање туженог, као питањем у интересу равноправности грађана, ни због потребе уједначавања судске праксе. Питање да ли одређено поступање представља дискриминацију је фактичко, а не правно питање, и није подобно за уједначавање судске праксе.

Врховни касациони суд је имао у виду нижестепене одлуке које је ревидент приложио уз ревизију, као и одлуке ревизијског суда, али налази да нису од утицаја на одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној имајући у виду да је другостепена одлука у сагласности са актуелном судском праксом Врховног касационог суда заузетом у идентичној чињеничноправној ситуацији.

У складу са изнетим одлучено је као у ставу првом изреке применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Новелираном одредбом члана 404. став 3. ЗПП-а, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да вредност предмета спора побијаног дела пресуде износи 72.200,00 динара, што чини противвредност од 614,32 евра на дан подношења тужбе (24.12.2019. године), Врховни касациони суд налази да ревизија туженог није дозвољена у складу са цитираном одредбом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изложеног, применом члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић